

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Kol ryjami Lietuvos žmonių pinigai, mes niekada gerai negyvensime

Stebiuosi mūsų protėvių istorija, kuri patyliukais išnyko kaip dabar nyksta lietuvių tauta. Kažkada Lietuva Sarmatijos valstybėje vadinosi Bazilika ir buvo kultūros, dvasios centru visų tautų, kurias simbolizavo Vytis ant balto žirgo.

Valstybės, besitęsiančios nuo baltų iki Egipto, pirmieji faraonai rašė ženklais, kurių pėdsakai išlikę mūsų runose, tačiau buvo nuosekliai ištrinami iš istorijos ir nutylimi. Iš pradžių tai darė popiežiaus istorikai, tokie kaip Karamzinas, o dabar šiuolaikiniai istorikai-mokslininkai. Pagal vakarietiškus kruvinos popiežių istorijos stereotipus aukštinama Romos imperija tik todėl, kad ji jėga atnešė krikščionybę ir negailestingai naikino mūsų protėvius, paversdami pagoniškąją religiją į savas sekas. Šie mokslininkai, gavę laipsnius ir vardus, toliau gina naują vakarietišką politinę istoriją. © Šarūno Mažeikos nuotr. Vladimiras Romanovas, Ūkio banko investicinės grupės prezidentas Nuožmus košmaras atėjūnų. Jau trypė mūsų kiemuose. Žudikai – vaiko sielos būna su gėrio ir šviesos dvasia. Tegul man atleidžia poetas už išverstą ir šiek tiek pakeistą jo eilėraštį, bet nėra geresnio apibūdinimo religiniams fanatikams, kuriuos įkvėpė diktatoriai pontifikai, kovoję dėl galios, ir religiją pavertę valdžios instrumentu. Ši istorijos periodą galima priskirti prie pačių didžiausių žmonijos nelaimių. Vėliausiai iš visų šiai prievartai pasidavė Žemaitija, praradusi ne tik protėvių religiją, bet ir savo istorinį pavadinimą – Samogetija. Nuo 1418 metų Vytautas prievarta apkrikščijęs pagonybę išpažįstančius savuosius, atėmęs jų praeities ir ateities savastį, baiminosi tautos ir Trakų tvirtovėje turėjo būti saugomas jo atsivežtų iš kaganato kilusių Krymo karaimų. Runos ant akmenų byloja tai, apie ką rašė mūsų protėviai. Kaip jas skaito rašytojas Juozas Šeimys, šifruodamas užrašus ant ieties: „uzmaus“ (užmaus) „suamusu“ (suomį), tampa aišku, kad kalbama apie mūsų šiaurės kaimynus. Anais laikas šių kaimyninių genčių atstovai dėl jų gyvenimo būdo vadinti šuniniais žmonėmis ir smakais. Taip lietuviai vadino visus skandinavus dėl to, kad jie nebuvo riteriais, raiteliais, o važinėjo šunimis. O dabar šitos tautos atstovai, supirkę bankus ir žiniasklaidą Lietuvoje, moko mus gyventi. Vienu išdaviškiško finansų ministro parašu 2001 metais ir 2010 metų to paties įsakymo redakcija mūsų valstybė pratešė išskirtines sąlygas neribotam laikui švedų bankams, turintiems Lietuvoje 90 proc. indėlių rinkos, disponuojantiems biudžeto pinigais ir praktiškai monopolizuojantiems rinką. Į likusius 10 proc. turėjo tilpti visi kiti Lietuvoje veikiantys bankai, kurių skaičius vis mažėja. Ūkio bankas už tokią suteiktą privilegiją sutikęs mokėti kasmet po 100 mln. litų, o per 10 metų – milijardą ir dar tiek bankas užsidirbtų sau. Tokia situacija bankų sistemoje veda į akliavimą. Pats baisiausias mūsų laikų nusikaltimas – monopolija. Tai turi suprasti valdininkai. Kodėl privilegijų švedų bankams neužteko ir reikėjo jas pratešti? Kodėl neužteko tiek metų, gal jie vienodomis sąlygomis nesugeba konkuruoti su Lietuvos bankais? O gal jie priperko beverčių vertybinių popierių, tik įdomu už kiek milijonų? O gal tik už 100 litų? Žiniasklaida paviešino statistiką, kurioje nurodomi 45 milijardai litų, pervestų per tą laiką į Švediją. Jei už tuos pinigus buvo nupirkti beverčių vertybinių popierių, tai kas juos kompensuos? Lietuvos žmonės? Ar tikrai mūsų valstybė tokia turtinga, kad gali ir toliau ant savo kupros tempti iš biudžeto paratizuojančią smako monopoliją? Kiti pasaulio bankai po tokių operacijų su vertybiniais popieriais irgi atsidūrė panašioje padėtyje – didžiausias Šveicarijos bankas UBS patyrė vertybinių popierių nuostolį ir tik padedant vyriausybei išvengė žlugimo. Latvija išėmė iš švedų bankų, kenkiančių valstybės ekonomikai, biudžetines lėšas, pervesdama jas į savo valstybinį banką „Citadelė“ (tai tarsi piliis, sauganti nacionalinę bankininkystę nuo užsienio parazitų). Ką nusprendė švedai, kad išgyventų Lietuvos rinkoje, jei staiga jų „draugystė“ su valstybės biudžetu bus išaiškinta – juk negalės valdžia be pabaigos juos tempti, skurdindama ir alkaną laikydama savo liaudį? „Atsitiktinai“ skandinavų kompanija nupirko TV3 kanalą iš panašių veikėjų – EBSW ideologo A. Paškevičiaus, tapusio giminaičiu vieno iš politikos lyderių, kuris kaip Z. Bžežinskis taip nekenčia mūsų kaimynų rusų už tai, kad šie atėmė iš lenkų Vilnių, iš vokiečių – Klaipėdos kraštą ir prijungė juos prie Lietuvos. Sėkmingai įgyvendinama doktrina: mes šios teritorijos iškrėpėlių pagalba sukursime tokią visuomenę, kurioje sąžiningam žmogui bus bausis ir neįmanoma gyventi, kol juos paversime galutinai. Kokiu tikslu skandinavai nupirko televizijos kanalą, užgrobdami didžiąją dalį žiniasklaidos rinkos? Kad mus mokytų ir šmeižtų savo konkurentams, tuo būdu kurdami ir stiprindami savo monopoliją? Jie pradėjo skleisti nusikalstamus gandus apie lietuviškus bankus, apipildami juos melo lavina SEB banko reklamos fone, tartum sakydami, kad pas juos viskas gerai. Tačiau, jei viskas taip gerai, kodėl tada taip žemai puolama užsakant tokią žinomą Lietuvoje „meistrę“ kaip Rūta Grinevičiūtė? Ir sutapk taip, kad kažkas po jos pasirodymo pasamdo gaują nusikalstamų „hakerių“ bei žiniasklaidą Rusijoje ir, kaip susitarę, pradeda apgaulinėti žmones, teigdami tartum aš prekiauju ginklais. Kas pasamdė tarptautinius „hakerius“, įrengė tris kompiuterius Estijoje, Rusijoje ir dalį jų kitose šalyse, bandė įnešti virusą ir sustabdyti bankų darbą? Lygiagrečiai geltonojoje spaudoje buvo talpinama melaginga ir kvaila informacija tartum aš tapau ginklų magnatu. Tai jau aiškiai persūdytas ir pritemptas dalykas, bet jei dar „specialistės- finansininkės“ R. Grinevičiūtės pasakomis apie švarius ir nešvarius pinigus naivuolis gali patikėti, tai apie ginklus – juokinga, jeigu nebūtų graudu. Nebent jei „karo“ ministru vėl taptų jos buvęs sugyventinis, kadaise priperkęs ginkluotės iš mafijos pasaulio. Tampa aišku, kad iš tokio melo užsakovas tikėjosi panikos – kol melas išaiškėtų, banko darbas būtų sustabdytas ir prasidėtų suirutė. Tačiau tarptautiniu mastu organizuotos kompanijos užsakovai prašovė. Neseniai buvo sulaikyti šeši Estijos piliečiai, vykdę kibernetinius nusikaltimus, o septintas grupuotės narys rusas dar slapstosi. Prieš pat naujuosius metus nusikaltėliai tikėjosi, kad priešventinėmis nuotakomis gyvenantis bankas nespės sureaguoti į jų ataką, tačiau jis ne tik atlaikė, bet ir iššifravo nusikaltėlius, kurie norėjo pasėti paniką ir tokiu būdu išsigelbėti, nukreipdami dėmesį nuo savo bėdų. Kai aš kreipiausi į TV3 direktorę L. Blaževičiūtę, prašydamas nelyginti manęs ne tik su V. Antonovu, bet ir su niekuo kitu – tai, ką parodė šis kanalas, buvo tiesiog tendencinga fantazija. Buvau nustebintas, kad tokia nemaloni moteris užima telekanalo vadovės pareigas. Iš pokalbio su ja supratau, kad ji nenori kalbėti apie tiesą. Maža to, direktorė atsiuntė man raštą, kad aš šantažavau jos šeimą. Aš nesitikėjau tokių jos primityvių ir žeminančių veiksmų. Aš net nežinojau ir man keista, kad L. Blaževičiūtė turi šeimą ir gali ją turėti. Lygiai kaip ir dabar R. Grinevičiūtė, kuri, „žiurkiudama“ iš savo šeiminių, prašė iš banko darbuotojų pinigų per buvusius sugyventinius. Šita istorija kartojasi – panaši kompanija prieš Ūkio banką buvo organizuota ir prieš 15 metų per kitą jos sugyventinį, kuris atsidūrė kalėjime. Taigi nieko naujo šita kompanija nesugalvojo. Prisimenu, kaip kadaise mane pakvietė į valstybinį komercinį banką, kurį privatizavo EBSW. Posėdžiavo banko stebėtojų tarybos nariai Petrikas, Dabašinskaitė ir banko valdytojas, sąžiningas žmogus A. Barusevičius, kuris neišlaikė ir nusišovė, prieš tai man netikėtai paskambinęs ir pasakęs, kad pateko į aferistų rankas. Kai Petrikas man pasakė, kad aš bandau juos šantažuoti, nusijuokęs atsakiau – arba jie kvailiai, arba provokatoriai. Tik vėliau iš buvusio policijos komisaro Giniočio sužinojau, kad jie parašė skundą ant manęs Prezidentui A. Brazauskui. Buvo nurodyta tam tikriems organams, kurie vėliau man pratarė, kad aš, jei ką nors būčiau neatsargiai pasakęs, atsidurčiau už groto. Tačiau išėjo atvirščiai – Petrikui ir Dabašinskaitėi teko greitai atsidurti kolonijoje jų vertoje vietoje. Manau, kad analogiškos kompanijos verslininkų ir jų samdytos žiniasklaidos šunaujos lojimas ant karavano, traukiančio Lietuvos ekonomiką ir kultūrą, greitai nusibaigs ir mes Drakono metais pagaliau išsirsinsime valdžią, kuri nepardavinės už gardesnę kąsnelį savo tėvynės smakams.

Date created: 2012/02/02-